

Než tak právě v daném případě výpověď byla dána, neboť dána na 6 měsíců od doručení, a doručena byla 15. IX. 1925, takže končí 15. III. 1926. Po rozumu samého zákona (§ 12 odst. 2 náhr. zák.) končí sklizňové práce dnem 30. září, aby tedy vypovězený mohl skončiti sklizeň roku 1925 — a o tu jediné podle zákona při tomto stavu věci šlo — na to mu dáno času zcela, jak si to zákon představoval. Kdyby se měl zákon vykládati tak, jak si stěžovatel přeje, t. j., aby mu bylo umožněno skliditi ještě úrodu nyní běžnou, tož žně roku 1926, to by se nedospělo nikdy k cíli, protože dříve než tato sklizeň bude skončena, budou tu zase již některé práce a setby na příští rok provedeny a tak by tedy zase vypovězený měl právo vyčkati i této sklizně.

Nemá-li tedy věc takto býti perpetuována, dlužno rozuměti jen sklizeň jednu, a to právě běžnou, takže dávatí výpověď buď po sklizni nebo tak, aby lhůta končila před sklizní, otázka naše vůbec nenastává. Křivdy pro vypovězeného žádné tu není, neboť zákon s takovým stavem věci, že osobě, která pro příští sklizeň orala a sela, nebude možno následkem výpovědi žně se dočkati, počítal a v příslušných předpisech náhradového zákona a prováděcího nařízení postaral se o její odškodnění.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 9. března 1926 R I 194/26. Dr. Grešl.

Zařízení biografu se platně zastaví podle § 452 obč. zák. symbolickým odevzdáním takovými znameními, z nichž každý o zastavení lehce může zvědět. K odevzdání nestačí sepsati protokol o zřízení práva zástavního.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Soud dovolací sdílí sice názor soudu odvolacího, že zařízení biografu jako takové nepřipouští vzetí do úschovy, tedy odevzdání do zástavy ve smyslu § 451 obč. zák., a že proto zástavního práva žalobci tvrzeného lze k nim nabýti podle ustanovení § 452 obč. zák., ale není správným další jeho názor, že v daném případě protokol ze dne 1. července 1920 o zřízení práva zástavního sepsaný k tomu stačí; neboť tento protokol není způsobilým, aby jím provedena byla symbolická tradice zařízení biografu válečných poškozců ve V., spol. s r. o., ve smyslu § 452 obč. zák. a aby tak zástavní právo žalobců na svrchu uvedeném zařízení biografu způsobem pro každého po-

znatelným stalo se zřejmým, třeba v protokole tom se uvádí, že žalobcové zařízení biografu do zástavy jím dané na místě samém shlédli a na jednotlivé jeho části ruku vložili. když je zjištěno, že zařízení to nebylo při symbolickém odevzdání do zástavy žalobců opatřeno znameními pro každého snadno poznatelnými, z nichž by tato skutečnost byla patrna.

Předpis § 452 obč. zák. jakožto výjimka z pravidla sluší vykládati přísně a musí proto k odevzdání do zástavy ve smyslu tohoto zákonného předpisu bezpodmínečně býti použito takových znamení, ze kterých každý o zastavení dotyčného zařízení lehce může zvědět. Těchto vlastností protokol ze dne 1. července 1920 nemá a proto jím symbolické odevzdání zařízení biografu do zástavy státi se nemohlo.

Na tom ničeho nemění, že žalovaným při provádění exekučních zájmů dotyčného zařízení ohlašováno bylo zástupci společenstva válečných poškozenců ve V. zástavní právo žalobců na tomto zařízení smluvně nabyté, neboť oznamováním tím nahrazeno nebylo při symbolickém odevzdání do zástavy potřebné použití takových znamení, jaké předpis § 452 obč. zák. žádá.

Jest proto dovolání žalovaných ve smyslu § 503 čís. 4 c. ř. s. v tomto směru odůvodněno.

Jelikož také při věcech hromadných symbolické odevzdání jich do zástavy ve smyslu § 452 obč. zák. státi se musí a k odevzdání takovému v daném případě protokol ze dne 1. července 1920 nestačí, jest pro právní posouzení věci nerozhodným, zdali zařízení biografu jest věcí hromadnou ve smyslu § 302 obč. zák.

R o z h o d n u t í n e j v y š. s o u d u z e d n e 30. p r o s i n c e 1925 čj. Rv I 1429/25.

P o z n á m k a z a s í l a t e l e: S rozhodnutím tím dlužno plně souhlasiti. Jak zřejmo z předpisů §§ 451 a 452 obč. zák., nabývá se u movitostí zástavního práva zpravidla tím, že věřitel vezme věc v úschovu, není-li to však možno, pokud se týče, bylo-li by skutečné odevzdání spojeno s obtížemi, stane se odevzdání z n a m e n í m i p o r o z u m u § 452. Zákon klade důraz na p u b l i c i t u zástavního práva, která dochází u nemoovitostí výrazu v zápisu ve veřejných knihách pozemkových, u movitostí pak, pokud sám věřitel zástavu nemá v úschově. v takových »z n a m e n í c h«, z nichž k a ž d ý l e h c e může seznati zastavení, tedy způsobem takovým, že zřízení zástavního práva se stane na venek veřejným, takže každý l e h c e může seznati, že bylo zástavní právo zřízeno. Srovná-

ním § 452 s § 429 obč. zák. lze také se přesvědčiti, že u nabytí vlastnictví není tento princip publicity tak přísně zachován, takže lze nabytí vlastnictví podle § 427 obč. zák. symbolicky nejen takovými znameními, jaká obdobně má na zřeteli § 452 obč. zák. a která jsou v § 427 obč. zák. až ke konci uvedena, nýbrž i na příklad listinami prokazujícími vlastnictví. Pouhé sepsání listiny o zřízení práva zástavního nemůže tedy býti shledáno postačitelým, právě tak ne, jako odevzdání ve formě tak zvaného constituti possessorii (§ 428 obč. zák.). To se také všeobecně v praxi uznává (sr. na př. ze sbírky nejvyššího soudu čís. 3161, 3512, **4041**, **4181**, 4560 a 4613) a platí to samozřejmě i o věcech hromadných. Proto také revise obč. zákona v kapitole o nabytí zástavního práva v nově navrženém paragrafu 452 obč. zák. prostě praví: »nelze-li jednotlivou věc movitou odevzdati z ruky do ruky, zastavuje se z n a m e n í m i, z nichž k a ž d ý může seznati, že je zastavena«. Principu p u b l i c i t y h o v í pak nově navržený paragraf, pojednávající o způsobu zastavení věcí hromadných a podniků, kde se požaduje k nabytí zástavního práva zápisu do zástavního rejstříku (rejstříková hypoteka); rejstřík ten se staví po bok veřejným knihám. I tu se vyzdvihuje v e ř e j n o s t při způsobu zřízení zástavy.

Dr. Grešl.

Jak zníti má žalobní prosba zápůrčí žaloby?

Žalobce žaloval žalovaného proto, že týž počal používati jemu příslušejícího práva služebnosti cesty po žalobcově pozemku v posledním čase tím způsobem, že po cestě té počal vyvážeti písek buď sám nebo kupujícími písek z písečníku, ač písečník ten zřízen byl teprvé nyní a žalovaný dříve cesty žalobcovy používal jen k ryze zemědělským účelům, užívaje pozemku žalujícího pouze jako pole.

Petit žalobní zněl: I. Žalované straně jako dočasné držitelce pozemku čk. . . . role jako statku panujícího nepřisluší právo služebnosti vozové cesty vedoucí přes pozemky čk. . . . jako statek služebný potud, pokud žalovaná strana právo cesty rozšiřuje na odvážení písku z písečníku zřízeného na statku panujícím a tím zřízené cesty užívá k jiným účelům než zemědělským, ježto cesta zřízena byla pro role a nikoli pro písečník. II. Žalovaná strana jest povinna to u z n a t i a zaplatiti žalobci útraty sporu, v š e do 14 dnů pod exekucí.

Obě první instance uznaly podle žaloby.